

1942.

NOVEMBER

ERDÉSZETI LAPOK

LXXXI.
ÉVF.

AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

K Ö Z L Ö N Y E

11.
FÜZET.

KIADJA AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

Megindították 1862-ben Wagner Károly és Divald Adolf

Felelős szerkesztő és kiadó:

DR. ING. MIHÁLYI ZOLTÁN

Megjelenik minden hó 15-én.

Előfizetési díja: egész évre 24 P, erdészeti altiszteknek 12 P.

Az Országos Erdészeti Egyesület tagjai a tagdíj fejében kapják.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, V., Alkotmány-u. 6 sz. II. em. (Táv. : 323-722.

Közleményeinket egészben vagy részben átvenni csak a forrás
megnevezésével szabad.

Báró Inkey Pál. †

Az őszi idővel erősen vágott bele a halál kaszája a magyar erdőgazdaság vetésébe is.

Sok súlyos veszteségünk közül tán legsúlyosabb az, amely egyesületünket báró Inkey Pál 6 éven át volt alelnökünk s azóta is egyik legbuzgóbb választmányi tagunk elhunytával érte.

Fájdalmas ez a csapás nemcsak egyesületünkre, de az egész magyar erdőgazdaságra, amely egyik leglelkesebb barátját, megértő támogatóját és egyik legönzettelenebb harcosát veszítette el Benne.

Ha nem is öltöztette mondanivalóit szóvirágok ragyogó köntösébe, minden szavából kicsendült az a mélységes szeretet, az a rajongás, amellyel az erdőhöz és különösen a magyar erdőhöz ragaszkodott.

És ha mi most, amikor fájdalommal búcsúzunk Tőle, mégsem ezt a tulajdonságát emeljük ki, annak igen fontos oka van.

Egyike volt azoknak a ma már — Istennek hála — nagyszámú birtokosainknak, akik szenvedélyes vadász létükre állandóan és törhetetlenül keresték azt az utat, amelyik ezt a két egymást néha nehezen megértő és sokszor mesterségesen szembeállí-

Báró Inkey Pál †
1876—1942.

tott ágazatot összeegyezteti, s az egyedül helyes megoldásnak, a kölcsönös megértésnek a szükségét hirdetik.

Bár maga is okleveles gazda volt, és birtokának igen jelentős részére terjedt ki elsörendűen kezelt mezőgazdasága, mégis egyik legerősebb harcosa volt annak a gondolatnak, amelyik az erdőt különösen a legeltetés terén tapasztalható mezőgazdasági túlkapások ellen minden áron megvédeni kívánja.

Azok közé a kevesek közé tartozott, akik az egyes gazdasági ágak kérdéseinek az elbírálásakor sohasem a részletet, az illető ágazat különleges érdekét nézik, hanem elsősorban a közös nagy célt, a haza boldogulását látják maguk előtt; ezt minden hivatása magaslatán álló gazdasági ág akkor szolgálja igazán, hogyha hiánytalanul betölti munkaterét, amely őt a nagy egész, a nemzeti érdek szolgálatában megilleti.

Alig volt gazdasági életünknek olyan köre, amellyel behatóan ne foglalkozott volna, az erdészettel kapcsolatos mellékhaszonvételek tekintetében pedig nemcsak mintaadó, de bizonyos vonatkozásban úgyszólván egyedülálló volt aránylag nem nagy kiterjedésű iharosi birtoka.

Belterjes tőgazdasága a legelsőik közé tartozott, szagosmeggytelepe pedig az utolsó időkben már az egyetlen volt az országban, ezenkívül pedig erdejének egész területén a különböző lomb- és tűlevelű fafajtákkal állandóan különböző kísérletek folytak.

Amikor Trianon országunkat megcsonkította, készséggel bocsátotta legszebb állományait az erdészeti kutatásügy rendelkezésére, s alig volt olyan újabb próbálkozása a magyar erdőművelésnek vagy -erdőhasználatnak, amelynek ne nyitott volna szívesen teret.

Minden munkáját átszötte a megértő, társadalmi különbséget nem ismerő emberszeretet, a munka megbecsülése, amelyből az erdőmérnöki karnak igen jelentős rész jutott.

Ennek talán legfényesebb példáját éppen az új erdőtörvény tárgyalásakor adta, amikor egyik legbuzgóbb előharcosa volt annak, hogy az erdőgazdaság ügyeit végső fokon politikai befolyástól mentes szakbíróság elé utalják.

Küzdött ezért akkor, amikor neki, mint országgyűlési képviselőnek és mint a kormány akkori vezetője egyik legbensőbb, személyes jóbarátjának különösképpen lett volna módja és alkalma arra, hogy erdőgazdaságának a kezelésében az egyéni érdeket minden akadályon keresztül érvényesíthesse.

Természetes következménye ennek az, hogy mi ma tán még jobban gyászoljuk Benne az embert, mint az erdőgazdaság igaz barátját.

Rövid életrajzi adatai a következők.

1876. évi június hó 23-án született Iharosberényben. Gimnáziumba a kegyesrendiekhez járt Nagykanizsán, és a magyar-óvári gazdasági akadémia elvégzése után a budapesti Pázmány Péter Tudományegyetemen a jogi képesítést is megszerezte, s ugyanott tett államvizsgát.

Katonai kötelezettségének a volt cs. és kir. 11. huszárezredben tett eleget, s az első világháborút mint tartalékos hadnagy szolgálta végig.

Örökös tagja volt a főrendiháznak; az 1932-től 1936-ig terjedő időben a csurgói kerület egyhangú bizalmából a képviselőháznak, s 1938-tól kezdve a főrendek választása alapján a felsőháznak volt buzgó és értékes tagja.

A különböző gazdasági ágak társadalmi szervezeteiben is mindig áldásos munkát fejtett ki. Így 30 éven át elnöke volt a Balatoni Halászati Társulatnak, hosszabb ideig az Országos Halászati Egyesületnek és a Tejtermelők Országos Szövetségének, több éven át pedig választmányi tagja az Országos Magyar Gazdasági Egyesületnek és az Országos Földhitelintézetnek is.

Különös szeretettel ragaszkodott vármegyéjéhez, Somogy-országhoz, amelynek a közéletében nagyon tevékenyen vett részt.

A mélységes szeretet azonban sohasem gátolta abban, hogy ahol hibát látott, ott a tárgyilagos, igazságos bírálatot ne gyakorolja.

Elmondhatjuk azonban Róla azt is, hogy talán a legnagyobb jutalmat is elérte, amit érzőszívű ember magának kívánhat, mert nemcsak közvetlen környezete, de minden ismerőse annyi ragaszkodással és megbecsüléssel vette őt körül, amennyi csak a legjobbaknak jut osztályrészül.

Az a mélységes részvét, amely utolsó útjára elkísérte, legfényesebb bizonyítéka, milyen őszinte tisztelettel és hálával őrizzük nemes emlékét mindnyájan.

Nyugodjék békében!

B. Z.